

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 17, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2456](#) 28-07-2026

Samenhang met de vorderingen op grond van artikel 7 lid 1 Rv rechtvaardigt een gezamenlijke behandeling

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:2168](#) 28-07-2026

Geturboliquideerde vennootschap wordt in hoger beroep alsnog failliet verklaard

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2239](#) 14-07-2026

SGR trekt bankgarantie na faillissement OAD in, vordering curator tot terugbetaling is verjaard

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:5660](#) 29-07-2026

Prejudiciële vragen over het ontstaansmoment van een vordering tot betaling van erfpachtcanon

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:7277](#) 22-07-2026

Bestuurder schendt inlichtingen- en medewerkingsplicht, maar verzoek tot inbewaringstelling afgewezen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:6044](#) 22-07-2026

Toestemming bestuurder voor schuldovername rekening-courantschuld bij aandelentransactie levert interne bestuurdersaansprakelijkheid op

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:5032](#) 21-07-2026

WHOA: geen afkoelingsperiode, verhaalspositie schuldeisers verslechtert

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:9315](#) 14-07-2026

Misbruik van bevoegdheid: faillissementsaanvraag ongerechtvaardigd pressiemiddel

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:8702](#) 17-06-2026

Bestuurdersaansprakelijkheid en schuldeisersbenadeling (faillissementspauliana)

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:5868](#) 17-06-2026

Eigendomsvoorbehoud in de handelsketen: oorspronkelijke leverancier kan onder eigendomsvoorbehoud doorgeleverde zaken terughalen

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:4032](#) 01-04-2026

WHOA: afkoelingsperiode moet ten dienste staan aan totstandkoming akkoord en is niet bedoeld om verkoopproces te faciliteren

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:4031](#) 11-03-2026

WHOA: bij verlenging afkoelingsperiode is tijdelijke voorziening in beginsel niet nodig

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:9607](#) 19-01-2026

WHOA. Afkondiging afkoelingsperiode, machtiging ex artikel 42a Fw en aanstelling observator, gevolgd door opheffing van de afkoelingsperiode

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2026:136](#) 31-07-2026

Vernietiging faillissement omdat voor turboliquidatie gekozen had moeten worden

RECHTSPRAAK

Toestemming bestuurder voor schuldovername rekening-courantschuld bij aandelentransactie levert interne bestuurdersaansprakelijkheid op

De rechtbank is met de curator van oordeel dat de bestuurder met het verlenen van de toestemming voor lief heeft genomen dat de rekening-courantschuld van een schuldenaar aan TVK eerst inbaar was maar daarna mogelijk oninbaar. De rechtbank verklaart voor recht dat de (voormalig) bestuurder aansprakelijk is (ex art. 2:9 BW) voor de schade die TVK heeft geleden doordat zij als bestuurder die toestemming heeft verleend.

De gedaagde ('bestuurder') in dit geding was middellijk statutair bestuurder en enig aandeelhouder van de gefailleerde vennootschap, TVK Transport B.V. ('TVK'), via haar persoonlijke holdingvennootschap. TVK exploiteerde een koeriersbedrijf. Op enig moment heeft de bestuurder namens de holding een koopovereenkomst gesloten met betrekking tot de aandelen in het kapitaal van de holding. Daarbij is ook de onderneming van TVK verkocht. De koopprijs werd verrekend met de openstaande rekening-courantposities, waaronder een schuld van de bestuurder aan TVK van € 36.491. Na de aandelenoverdracht bleef de bestuurder werkzaamheden verrichten en verzorgde zij de administratie en girale betalingen. In de periode 4 januari tot en met februari 2024 werd in totaal € 120.350 contant opgenomen van de bankrekening van TVK. Vanaf februari 2024 werden salarissen niet meer betaald. TVK werd op 16 april 2024 failliet verklaard.

De curator beriep zich op schending van de publicatieplicht (art. 2:394 BW) over 2020 en 2021. De bestuurder heeft in voldoende mate weerlegd dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Zij heeft aannemelijk gemaakt dat een belangrijke oorzaak van het faillissement de van buitenkomende oorzaak is dat een betrokkene in de periode van 4 januari 2024 tot en met (ongeveer) februari 2024 een bedrag van € 120.350 contant heeft opgenomen. Omdat de curator niet voor het voetlicht heeft gebracht waarom het niet tijdig publiceren van de jaarrekening over de jaren 2020 en

2021 mede een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest, verwerpt de rechtbank het beroep van de curator op artikel 2:248 BW.

Voor bestuurdersaansprakelijkheid op de voet van artikel 2:9 BW is vereist dat aan de bestuurder een ernstig verwijt kan worden gemaakt. De bestuurder heeft tijdens de mondelinge behandeling verklaard dat zij betrokkene die de gelden opnam niet kende. Uit de verklaringen van de bestuurder leidt de rechtbank af dat zij als bestuurder van TVK lichtvaardig haar toestemming tot overname van de rekening-courantschuld heeft gegeven en geen, althans onvoldoende, rekening heeft gehouden met de belangen van TVK. Zij heeft zich vooral laten leiden door haar eigen belang, nu met die schuldovername haar rekening-courantschuld aan TVK werd weggestreept.

De rechtbank begroot de door TVK geleden schade op een bedrag van € 36.491,11, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf de datum van dit vonnis tot aan de dag van volledige betaling.

E. Ayerdem, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 22-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:6044

Zaaknummer: C/05/457309

Rechters: M.M.K.J. Steketee

Advocaten: B.S. Witteveen en A.J. Stokkers

Wetsartikelen: 2:9 BW en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Eigendomsvoorbehoud in de handelsketen: oorspronkelijke leverancier kan onder eigendomsvoorbehoud doorgeleverde zaken terughalen

De rechtbank oordeelt dat een distributeur die goederen onder eigendomsvoorbehoud geleverd krijgt, een eigendomsrecht onder opschortende voorwaarde verkrijgt. In lijn met HR Rabobank/Reuser kan deze verkrijger de goederen vervolgens zelf aan een afnemer doorleveren onder een door hem bedongen eigendomsvoorbehoud. Omdat de afnemer de facturen niet volledig betaalde, kon de distributeur zijn eigendomsvoorbehoud uitoefenen, waarna de afnemer geen onvoorwaardelijke eigendom verkreeg. De curator vist daardoor achter het net met zijn vordering tegen de oorspronkelijke leverancier die de voorraad vóór faillissement had teruggehaald.

AKZO Nobel heeft zaken geleverd aan een distributeur onder eigendomsvoorbehoud. De distributeur heeft deze zaken op zijn beurt doorgeleverd aan afnemer De Voordeelmarkt, tevens onder eigendomsvoorbehoud. De distributeur liet op enig moment facturen aan AKZO Nobel onbetaald. De Voordeelmarkt liet eveneens facturen onbetaald aan de distributeur. Daarop besloot AKZO Nobel haar eigendomsvoorbehoud in te roepen en de zaken op te halen bij De Voordeelmarkt.

In deze procedure stond de vraag centraal of de winkelvoorraad verfproducten die zich bij De Voordeelmarkt bevond, op het moment van terughalen door AKZO Nobel onvoorwaardelijk eigendom was van De Voordeelmarkt, die inmiddels was gefailleerd. De curator stelde dat AKZO Nobel onrechtmatig had gehandeld door circa vijf weken vóór het faillissement de voorraad bij De Voordeelmarkt op te halen met een beroep op haar eigendomsvoorbehoud in de distributierelatie met de distributeur. Volgens de curator had de distributeur de eigendom bevoegd aan De Voordeelmarkt overgedragen, zodat AKZO Nobel geen goederenrechtelijke aanspraak meer had.

AKZO Nobel verweerde zich met de stelling dat de distributeur de producten zelf slechts onder eigendomsvoorbehoud had verkregen, en bij doorlevering aan De Voordeelmarkt een eigen (nieuw) eigendomsvoorbehoud had bedongen. Doordat De Voordeelmarkt de facturen niet volledig had voldaan, kon de distributeur dat eigendomsvoorbehoud uitoefenen.

De rechtbank sluit aan bij het HR-arrest *Rabobank/Reuser* (ECLI:NL:HR:2016:1046, INS-Update 2016-0206) en neemt als uitgangspunt dat de verkrijger onder eigendomsvoorbehoud door de voltooide levering een eigendomsrecht onder opschortende voorwaarde verkrijgt, terwijl ook de vervreemder voorwaardelijk eigenaar blijft (onder ontbindende voorwaarde) en de beschikkingsbevoegdheid overeenkomstig is beperkt.

Toegepast op deze zaak leidt dit volgens de rechtbank tot het oordeel dat de distributeur de eigendom van de door AKZO Nobel geleverde voorraad had verkregen, maar slechts onder opschortende voorwaarde. Cruciaal is vervolgens dat de distributeur deze partij verf kon doorleveren aan De Voordeelmarkt onder een door haarzelf bedongen eigendomsvoorbehoud. Omdat De Voordeelmarkt de facturen deels onbetaald liet, kon de distributeur haar eigendomsvoorbehoud uitoefenen, hetgeen in deze zaak gebeurde door af te spreken dat de voorraad zou worden klaargezet en AKZO Nobel de goederen bij De Voordeelmarkt kon ophalen.

Daaruit volgt dat De Voordeelmarkt uiteindelijk geen onvoorwaardelijk eigendomsrecht heeft verkregen op de verfproducten. De gevorderde verklaring voor recht dat de voorraad onvoorwaardelijk eigendom was van De Voordeelmarkt wordt daarom afgewezen, evenals de daarop voortbouwende onrechtmatigheids- en *Peeters/Gatzen*-vorderingen. De curator wordt veroordeeld in de proceskosten.

R.J.H. Berghuis, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 17-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:5868

Zaaknummer: C/03/346163 / HA ZA 25-439

Rechters: J.J. Verhoeven

Advocaten: T.J.A. Caron en S.R. Effting

Wetsartikelen: 6:162 BW en 3:92 BW

RECHTSPRAAK

WHOA: afkoelingsperiode moet ten dienste staan aan totstandkoming akkoord en is niet bedoeld om verkoopproces te faciliteren

Bij een verzoek tot verlenging van een afkoelingsperiode moet de rechtbank beoordelen of belangrijke vooruitgang is geboekt in de totstandkoming van het akkoord. De schuldenaar moet daarom wel voorbereidingen treffen voor de aanbidding van een akkoord. De afkoelingsperiode is niet bedoeld om uitsluitend de verkoop van aandelen te faciliteren. De afkoelingsperiode wordt verlengd, maar de aangewezen observator moet de rechtbank na ruim een maand informeren over de voortgang die is geboekt bij de totstandkoming van het akkoord.

Een vennootschap verzoekt om verlenging van een afgekondigde WHOA-afkoelingsperiode voor de duur van drie maanden. De schuldenaar voert aan dat hij bezig is met de verkoop van de door hem gehouden aandelen. Het due-diligenceproces is afgerond en de potentiële koper heeft kunnen reageren op een eerste versie van de koopovereenkomst (SPA). Het verkoopproces bevindt zich in de afrondende fase. De verwachting is dat de schuldeisers volledig voldaan kunnen worden uit de verkoopopbrengst. Daarom hebben de gezamenlijke schuldeisers naar de mening van de schuldenaar belang bij een verlenging van de afkoelingsperiode.

De aangestelde observator steunt het verlengingsverzoek, hoewel zij vaststelt dat nog geen conceptakkoord is opgesteld en niet met belanghebbende schuldeisers is gesproken over een mogelijke verdeling van de beoogde verkoopprijs. Een faillissement zou het verkoopproces doorkruisen, zodat een verlenging van de afkoelingsperiode van belang is om het verkoopproces te kunnen afronden.

Een belanghebbende heeft een zienswijze ingediend. Zij twijfelt of sprake is van belangrijke vooruitgang in de totstandkoming van het akkoord zoals bedoeld in artikel 376 lid 5 Fw. De

belanghebbende meent onder meer dat het de vraag is of alle schuldeisers daadwerkelijk voldaan kunnen worden uit de verkoopopbrengst. Daarom zou de schuldenaar schuldeisers moeten informeren over de wijze waarop hij de opbrengst beoogt te verdelen. Ook stelt de belanghebbende dat de afkoelingsperiode niet bedoeld is om een verkooptraject te faciliteren.

De rechtbank overweegt dat bij een verlengingsverzoek moet worden beoordeeld of belangrijke vooruitgang is geboekt *in de totstandkoming van het akkoord*. Met name bij een liquidatieakkoord is de stand van zaken van de onderhandelingen over de verkoop van aandelen ook van belang, maar een schuldenaar moet daarnaast aannemelijk maken dat stappen worden gezet richting een akkoord. Zelfs als met de verkoopopbrengst alle schulden betaald kunnen worden, mag de voorbereiding van een akkoord niet achterwege worden gelaten. Een afkoelingsperiode moet immers ten dienste staan van de totstandkoming van een akkoord en is niet bedoeld om een verkoopproces te faciliteren.

De rechtbank verlengt daarom de afkoelingsperiode met drie maanden, maar draagt de schuldenaar op binnen een maand (uiterlijk 1 mei 2026) de observator te informeren over de vooruitgang die is geboekt bij de totstandkoming van het akkoord, waarna de observator hierover uiterlijk 11 mei 2026 verslag moet uitbrengen aan de rechtbank. Anders dan de belanghebbende heeft voorgesteld, verplicht de rechtbank de schuldenaar niet zijn schuldeisers te informeren over de voorgenomen verkoop. De wet biedt geen aanknopingspunten voor een dergelijke verplichting, hoewel het de schuldenaar uiteraard wel vrijstaat zijn schuldeisers te informeren.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 01-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:4032

Zaaknummer: FT RK 25-1236

Rechters: P.J. Neijt, G. Konings en L. Mundt

Advocaten: L. van Agthoven, J.W. Volkers, J.P. Barth, J.P. van Oosten, mr. J.F. Fliek en L.P. Kortmann

Wetsartikelen: 376 lid 5 Fw

RECHTSPRAAK

Prejudiciële vragen over het ontstaansmoment van een vordering tot betaling van erfpachtcanon

In het faillissement van Land Equity B.V. en Certitudo Vastgoed II B.V. speelt de vraag of de vordering tot betaling van erfpachtcanon over 2024 een (voorwaardelijk) bestaande of toekomstige vordering was op het moment van de faillietverklaring in oktober 2023. De rechtbank stelt prejudiciële vragen aan de Hoge Raad.

In het faillissement van Land Equity B.V. en Certitudo Vastgoed II B.V. speelt de vraag of de vordering tot betaling van erfpachtcanon over (in ieder geval) 2024 in oktober 2023 – de maand waarin de vennootschappen failliet zijn verklaard – een (voorwaardelijk) bestaande of toekomstige vordering was. Waarom partijen het antwoord op deze vraag willen weten blijkt niet uit de uitspraak. De feiten zijn opgenomen in een eerdere tussenuitspraak die – naar het zich laat aanzien – niet is gepubliceerd.

De rechtbank heeft in de tussenuitspraak overwogen voornemens te zijn prejudiciële vragen te stellen aan de Hoge Raad. Partijen hebben op de voorgestelde vragen kunnen reageren. In deze uitspraak worden de vragen daadwerkelijk gesteld. Het gaat om de volgende vragen, die integraal uit het dictum van de uitspraak worden overgenomen:

(1) Kwalificeert de erfpachtcanon over het jaar 2024 ten tijde van het faillissement van Land Equity op 20 oktober 2023 als (voorwaardelijk) bestaande of als toekomstige vordering? Welke gezichtspunten zijn daarbij van belang c.q. doorslaggevend?

(2) Erfpachtcanon kan gekwalificeerd worden als een burgerlijke vrucht. Brengt de uitleg van artikel 3:9 lid 4 BW gelet op de wetsgeschiedenis met zich dat de erfpachtcanon als een toekomstige vordering moet worden gekwalificeerd of geeft artikel 3:9 lid 4 BW geen uitsluitel over het ontstaansmoment van de erfpachtcanon?

a. Als artikel 3:9 lid 4 BW geen uitsluitel biedt over het ontstaansmoment van de vordering, is

het ontstaansmoment van de vordering (erfpachtcanon) dan (uitdrukkelijk) overgelaten aan het oordeel van de rechter?

b. Indien artikel 3:9 lid 4 BW wel zo uitgelegd moet worden dat het uitsluitsel geeft over het ontstaansmoment van de vordering, kunnen partijen hier dan niettemin van afwijken? Anders gezegd, is artikel 3:9 lid 4 BW van regelend recht? Zo ja, hoe dient de rechter in een concreet geval te beoordelen of partijen inderdaad van het uit artikel 3:9 lid 4 BW volgende ontstaansmoment van vorderingen zijn afgeweken?

(3) Moet of kan de rechtsregel uit HR 30 januari 1987 (*NJ* 1987/530, *WUH/Emmerig q.q.*) zo uitgelegd worden dat deze ook rechtstreeks toegepast moet worden in het geval van erfpachtcanon?

a. Indien het antwoord daarop ‘nee’ is, is de rechtsregel dan analoog van toepassing?

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 29-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:5660

Zaaknummer: C/01/408352 / HA ZA 24-585

Rechters: L.S. Frakes

Advocaten: A. Al-Musawi en B. Rikkert

Wetsartikelen: 3:9 BW, 5:87 BW en 392 Rv

RECHTSPRAAK

Geturboliquideerde vennootschap wordt in hoger beroep alsnog failliet verklaard

Het hof oordeelt dat summierlijk is gebleken dat de geturboliquideerde vennootschap nog baten heeft. De jaarrekeningen zijn vanaf de oprichting niet gedeponneerd, zodat de bestuurder in beginsel aansprakelijk is voor het boedeltekort (art. 2:248 BW). Verder is de aanvrager van het faillissement niet op de hoogte gesteld van de turboliquidatie en heeft de vennootschap hierover onvoldoende transparantie betracht. Tot slot is de vennootschap betrokken bij een omvangrijke belastingfraudezaak, wat ook een aanleiding vormt voor de aanstelling van een curator.

Automotive Center Oudewater - Service B.V., tevens handelend onder de naam Carelease.nl ('Carelease'), heeft het faillissement aangevraagd van de geturboliquideerde vennootschap UBC B.V. De rechtbank heeft het verzoek afgewezen, omdat niet summierlijk is gebleken dat UBC nog baten heeft. Ook is er volgens de rechtbank onvoldoende belang bij een faillissement, omdat op voorhand vaststaat dat de curator zijn werkzaamheden voor eigen rekening moet verrichten en geen uitkering kan doen aan schuldeisers.

Carelease heeft hoger beroep ingesteld. Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank en spreekt alsnog het faillissement uit van UBC. Naar het oordeel van het hof is wel summierlijk gebleken van een bate, omdat UBC vanaf haar oprichting geen jaarrekeningen heeft gedeponneerd. Daarmee staat op grond van artikel 2:248 lid 2 BW vast dat het bestuur zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en wordt vermoed dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Behoudens tegenbewijs is de bestuurder daarom aansprakelijk voor het boedeltekort. Een dergelijke vordering kan naar het oordeel van het hof worden aangemerkt als bate van de vennootschap, omdat het begrip 'bate' ruim uitgelegd mag worden.

Daar komt bij dat de gang van zaken rondom de turboliquidatie van UBC vragen doet rijzen

over het handelen van de bestuurder jegens de schuldeisers, omdat in ieder geval Carelease niet is geïnformeerd over de turboliquidatie en UBC geen inzicht heeft geboden in de aard en hoogte van de schulden en eventuele vermogensbestanddelen. Schuldeisers hebben er daarom belang bij dat een curator onderzoek instelt naar de vraag of de vennootschap over baten beschikt(e) en wat hiermee is gebeurd. Tot slot is UBC betrokken bij een omvangrijke strafzaak naar omzetbelastingfraude. Ook dat is een reden om een curator aan te stellen die, al dan niet samen met de opsporingsinstanties, onderzoek doet naar de gang van zaken binnen UBC en de aanwezigheid van vermogen.

Omdat niet in geschil is dat Carelease een opeisbare vordering heeft op UBC, van een steunvordering van de Belastingdienst summierlijk is gebleken en UBC ook overigens in de toestand verkeert dat zij heeft opgehouden te betalen, verklaart het hof UBC failliet.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:2168

Zaaknummer: 200.360.461

Rechters: M.L.D. Akkaya, D.L.M.T. Dankers-Hagenaars en N.J. Huurdeman

Advocaten: B.D. Hengstmengel en T.G.M. Houben

Wetsartikelen: 2:19 lid 4 BW en 9 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Vernietiging faillissement omdat voor turboliquidatie gekozen had moeten worden

Het Gerecht in eerste aanleg van Curaçao vernietigt een faillissement dat is uitgesproken op eigen aangifte naar aanleiding van een verzet dat de curator heeft ingesteld. Omdat sprake is van een lege boedel, had voor turboliquidatie gekozen moeten worden.

Een in Curaçao gevestigde bv heeft eigen aangifte gedaan van haar faillissement. De curator heeft verzet ingesteld. Volgens de curator moet het faillissement worden vernietigd, omdat de vennootschap wegens het ontbreken van noemenswaardige baten niet in redelijkheid voor eigen aangifte had kunnen kiezen. Naar de mening van de curator had de vennootschap beëindigd moeten worden door middel van turboliquidatie.

De vennootschap stelt dat er mogelijk wel baten zijn, waaronder een vordering op de verhuurder in verband met een waarborgsom en een vordering op de bestuurder voor een door de vennootschap betaalde auto.

Het gerecht verklaart het verzet gegrond. De baten die door de vennootschap zijn aangevoerd, betreffen een betwiste vordering van Cg 2.000 op de verhuurder en een mogelijke vordering op de bestuurder die vanwege diens beperkte inkomen niet verhaalbaar is. Het gerecht oordeelt daarom dat de vennootschap misbruik van bevoegdheid heeft gepleegd door eigen aangifte van het faillissement te doen, nu op voorhand duidelijk was dat de boedel leeg was en de kosten van de curator daarom niet voldaan zouden kunnen worden. Dat het onderzoek van de curator ten tijde van het indienen van het verzetschrift niet was afgerond doet hieraan niet af, omdat de curator haar onderzoek heeft voortgezet en de resultaten – die het ontbreken van baten bevestigen – ter zitting heeft toegelicht.

Het faillissement wordt vernietigd en de faillissementskosten worden ten laste van de vennootschap gebracht, die het gerecht – bij gebreke van een opgave door de curator – begroot op Cg. 2.500.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 31-07-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2026:136

Zaaknummer: CUR202602444

Rechters: P.E. de Kort

Advocaten: N.B. Louisa

Wetsartikelen: 12 Fb

RECHTSPRAAK

Samenhang met de vorderingen op grond van artikel 7 lid 1 Rv rechtvaardigt een gezamenlijke behandeling

Hof acht de Nederlandse rechter bevoegd voor aansprakelijkheidsvorderingen tegen de curator van een nv die in Bonaire failliet is verklaard. Naar het oordeel van het hof rechtvaardigt voldoende samenhang met de vorderingen tegen de Staat en een adviseur van de curator op grond van artikel 7 lid 1 Rv een gezamenlijke behandeling.

Dit betreft een zaak in het faillissement van Bonaire Petroleum Corporation N.V. ('BOPEC'). Na het faillissement werd een partij olie die was opgeslagen op de terminal van BOPEC via een executieveiling verkocht aan Alphaville. Nadat Alphaville eigenaar was geworden van de olie, verzocht zij de curator om afgifte van de olie. De curator weigerde afgifte onder verwijzing naar vergunningstechnische belemmeringen en een retentierecht wegens openstaande opslagkosten en andere vorderingen. Alphaville betwistte deze aanspraken en betaalde de gevorderde bedragen niet. Uiteindelijk liet de curator de olie openbaar verkopen en verhaalde hij zich op de opbrengst.

Alphaville stelde de curator, zowel q.q. als pro se, de Staat en een adviseur aansprakelijk. Volgens Alphaville hebben zij de afgifte van de olie op onrechtmatige wijze tegengehouden en daarbij onjuiste informatie verstrekt over de technische en vergunningstechnische mogelijkheden om de betrokken tank te ontsluiten.

De curator voerde in een bevoegdheidsincident aan dat de Nederlandse rechter internationaal onbevoegd was. Het hof stelt voorop dat de internationale bevoegdheid moet worden beoordeeld aan de hand van het commune internationale bevoegdheidsrecht. De Staat en de adviseur kunnen als 'ankergedaagden' fungeren, zodat beslissend is of er voldoende samenhang bestaat tussen de vorderingen tegen hen en de vorderingen tegen de curator.

Het hof oordeelt dat die samenhang aanwezig is. Het kernverwijt aan alle gedaagden is dat de afgifte van de olie ten onrechte is verhinderd en dat daarbij onjuiste mededelingen zijn gedaan

over de belemmeringen voor ontsluiting van de tank. Alphaville stelt bovendien dat de curator, de Staat en de adviseur daarbij hebben samengespannen. Een gezamenlijke behandeling voorkomt dat verschillende rechters tot tegenstrijdige oordelen komen over dezelfde feitelijke en juridische kwesties.

Ook de verdergaande verwijten aan de curator houden volgens het hof voldoende verband met deze kern van het geschil. De discussie over de gestelde technische belemmeringen en de door de curator aangevoerde overige gronden voor weigering van afgifte vormt één samenhangend feitencomplex. Het hof verwerpt daarnaast het betoog dat Alphaville de Staat en de adviseur uitsluitend heeft betrokken om rechtsmacht van de Nederlandse rechter te creëren.

Het hof bekrachtigt daarom het oordeel dat de rechtbank Den Haag bevoegd is kennis te nemen van de aansprakelijkheidsvorderingen tegen de curator en van de in hoger beroep gewijzigde eis. Voor enkele afzonderlijke vorderingen over het retentierecht en de hoogte van opslagvorderingen ontbreekt volgens het hof echter voldoende samenhang met de vorderingen tegen de ankergedaagden. Ten aanzien van die onderdelen verklaart het hof de Nederlandse rechter alsnog internationaal onbevoegd.

P.W.IJ. Overgoor, augustus 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 28-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2456

Zaaknummer: 200.355.678/01

Rechters: J.W. Frieling, H.J. van Kooten en C.W.M. Lieveise

Advocaten: C. de Bres en N. Köse-Albayrak

Wetsartikelen: 7 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

SGR trekt bankgarantie na faillissement OAD in, vordering curator tot terugbetaling is verjaard

De curatoren van OAD vorderen van SGR terugbetaling van € 7 miljoen die SGR na het faillissement van OAD onder een bankgarantie heeft getrokken. Zij stellen dat analogische toepassing van artikel 54 Fw zich tegen het trekken van de bankgarantie verzet. Het hof komt aan die vraag niet toe, omdat het beroep van SGR op verjaring slaagt.

OAD was aangesloten bij Stichting Garantiefonds Reisgelden ('SGR'), die reizigers compenseert bij financieel onvermogen van een reisorganisator. Rabobank had ten gunste van SGR en voor rekening van OAD een bankgarantie van € 7 miljoen verstrekt. Nadat OAD in 2013 failliet was verklaard, compenseerde SGR gedupeerde reizigers en nam zij op grond van de garantieregeling hun vorderingen op OAD over. SGR riep vervolgens de bankgarantie in, waarna Rabobank € 7 miljoen aan SGR betaalde. De curatoren stelden SGR in 2018 aansprakelijk en vorderden terugbetaling van dit bedrag op grond van onrechtmatige daad, althans ongerechtvaardigde verrijking. Volgens de curatoren verzet analogische toepassing van artikel 54 Fw zich ertegen dat SGR tijdens het faillissement ongesecureerde vorderingen van reizigers overneemt en deze vervolgens via de bankgarantie ten laste van de boedel verhaalt.

Het hof oordeelt dat de vordering van de curatoren is verjaard. Voor de aanvang van de verjaringstermijn is vereist dat de benadeelde daadwerkelijk bekend is met de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de schade en met de daarvoor aansprakelijke persoon. Bekendheid met de juridische beoordeling van die feiten en omstandigheden is niet vereist. Volgens het hof waren de curatoren eind september 2013 al daadwerkelijk bekend met de relevante feiten en omstandigheden en met SGR als aansprakelijke partij. Toen zij SGR pas op 10 oktober 2018 voor het eerst aansprakelijk stelden, was de vordering verjaard. Het hof komt daarmee niet toe aan de vraag of analogische toepassing van artikel 54 Fw zich verzet tegen het intrekken van de bankgarantie.

S.J. van den Boogert, augustus 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2239

Zaaknummer: 200.347.396/01

Rechters: C.A. Joustra, I. Brand en J.B. Backhuijs

Advocaten: E.H. Bruggink en , H.P. Boekhorst

Wetsartikelen: 54 Fw en 3:310 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid en schuldeisersbenadeling (faillissementspauliana)

Onbehoorlijke taakvervulling door de bestuurders staat vast, maar ze bewijzen dat dit niet een belangrijke oorzaak was van het faillissement. De activa zijn verkocht in het kader van uitwinning pandrecht, terwijl de curator onvoldoende heeft gesteld voor de conclusie dat de koopprijs te laag was. Van schuldeisersbenadeling is daarom geen sprake.

Le Bon Voyage B.V. ('de vennootschap') exploiteerde een online boekingsplatform voor luxe en boutique hotels. De vennootschap werd vanaf haar oprichting in 2017 gefinancierd door [de B.V. 1] ('BV 1'), die aanzienlijke bedragen in rekening-courant uitleende. Ter zekerheid van deze financiering werden pandrechten gevestigd op onder meer intellectuele-eigendomsrechten, software, domeinnamen en later ook overige bedrijfsactiva. De vennootschap slaagde erin een werkend boekingsplatform te ontwikkelen, maar bleef afhankelijk van externe financiering vanwege aanhoudende liquiditeitstekorten.

In 2022 leek een investeerder ('S') bereid € 500.000 te investeren in de vennootschap. Na een due diligence-onderzoek handhaafde hij aanvankelijk zijn investeringsvoorstel, ondanks negatieve liquiditeitsprognoses. Op 21 oktober 2022 trok hij zich echter terug omdat hij geen overeenstemming bereikte met B.V. 1 over de investeringsvoorwaarden. Kort daarna stelde B.V. 1 zich op het standpunt dat de vennootschap structureel tekort zou schieten in haar verplichtingen en kondigde zij de uitwinning van haar pandrechten aan.

Op 30 november 2022 is Hideaways B.V. opgericht. B.V. 1 is enig aandeelhouder en bestuurder van Hideaways B.V. Op 16 december 2022 sloten de vennootschap, B.V. 1 en de nieuw opgerichte Hideaways B.V. een activaovereenkomst. Daarbij werden onder meer de software, domeinnamen, merkrechten en inventaris van de vennootschap verkocht voor € 20.000. De vennootschap en B.V. 1 sluiten deze overeenkomst in het kader van een onderhandse verkoop tot uitwinning van de pandrechten op grond van artikel 3:251 lid 2 BW. De koopprijs werd

rechtstreeks voldaan aan B.V. 1 en afgeboekt op een lening van ruim € 738.000. Enkele weken later, op 10 januari 2023, volgde het faillissement van de vennootschap. De curator riep vernietiging van de activaovereenkomst in op grond van artikel 42 Fw en stelde de bestuurders aansprakelijk voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW.

De rechtbank beoordeelt eerst het beroep van de curator op de faillissementspauliana. Volgens de curator was de activaovereenkomst een onverplichte rechtshandeling die schuldeisers heeft benadeeld. De curator is daarom van mening dat hij deze rechtshandeling op grond van artikel 42 Fw heeft vernietigd. De rechtbank volgt dit standpunt niet. Zij oordeelt dat er sprake was van een rechtsgeldige onderhandse executoriale verkoop in de zin van artikel 3:251 BW. B.V. 1 beschikte over geldige pandrechten en was bevoegd deze uit te winnen. Daarbij acht de rechtbank van belang dat de aanvullende zekerheden gesloten in een tweede pandakte niet paulianeus waren, omdat de vennootschap op grond van een eerdere leningsovereenkomst reeds verplicht was aanvullende zekerheden te verstrekken.

Voorts oordeelt de rechtbank dat B.V. 1 op 16 december 2022 daadwerkelijk bevoegd was tot executie over te gaan. B.V. 1 had de lening reeds in oktober 2022 opgeëist wegens de dreigende insolventie van de vennootschap. Nu de vennootschap geen levensvatbaar saneringsvoorstel had aangedragen en haar faillissement dreigde, verkeerde zij volgens de rechtbank in verzuim. Daardoor kon B.V. 1 haar pandrechten rechtsgeldig uitwinnen en mocht zij instemmen met een onderhandse executoriale verkoop.

Ook het verwijt dat de overeengekomen koopprijs van € 20.000 te laag was, slaagt niet. De curator heeft onvoldoende feiten gesteld waaruit zou volgen dat de activa een hogere waarde vertegenwoordigden. Het feit dat in april 2022 op 6% van de aandelen in de vennootschap een agiostorting is gedaan van € 100.000 door een investeerder, rechtvaardigt volgens de rechtbank niet de conclusie dat de activa aanzienlijk meer waard waren. Daarom is niet komen vast te staan dat schuldeisers door de verkoop zijn benadeeld.

Vervolgens beoordeelt de rechtbank de vorderingen uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid. Vaststaat dat de jaarrekeningen over 2020 en 2021 niet zijn gedeponerd. Daarmee is ingevolge artikel 2:248 lid 2 BW sprake van onbehoorlijke taakvervulling en geldt het wettelijke vermoeden dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest.

De bestuurders slagen er echter in dit vermoeden te weerleggen. Naar het oordeel van de rechtbank hebben zij aannemelijk gemaakt dat het afzien van de investering door S een belangrijke externe oorzaak van het faillissement was. De onderneming beschikte pas vanaf eind 2021 over een volledig operationeel boekingsplatform en realiseerde in 2022 omzetgroei.

Deze omzetgroei was de reden dat S de financiering aanvankelijk had toegezegd. Tot oktober 2022 bestond volgens de rechtbank daarom reëel uitzicht op voortzetting van de onderneming met behulp van de nieuwe financiering van S. De curator heeft onvoldoende onderbouwd dat al vanaf de zomer van 2021 duidelijk was dat een faillissement onafwendbaar was of dat de onderneming haar activiteiten had moeten staken.

Ook de subsidiaire grondslagen van artikel 2:9 BW en artikel 6:162 BW leiden niet tot aansprakelijkheid. De rechtbank oordeelt dat de bestuurders geen persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt. De verwijten over het aangaan van de geldleningen, pandaktes en de activaovereenkomst falen, omdat deze transacties rechtmatig waren. Ook het voortzetten van de onderneming levert onder de gegeven omstandigheden geen ernstig verwijtbaar handelen op.

De activaoverdracht blijft daarmee in stand, de pandrechten behouden hun werking en de bestuurders zijn niet aansprakelijk voor het faillissementstekort. De rechtbank veroordeelt de curator in de proceskosten.

D.R.C. Smit, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 17-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:8702

Zaaknummer: C/15/362816 / HA ZA 25-122

Rechters: B. de Metz

Advocaten: E.N. van Essen, M.M.E. van Veen-Oudenaarden en J.S. van Daal

Wetsartikelen: 2:248 BW en 42 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA: bij verlenging afkoelingsperiode is tijdelijke voorziening in beginsel niet nodig

Bij een verlenging van een afgekondigde afkoelingsperiode kan de rechtbank de periode laten aansluiten op de eerdere termijn, mits het verzoek is ingediend voor het verstrijken van de lopende termijn. Van schuldeisers wordt verwacht dat zij de afkoelingsperiode respecteren totdat op het verlengingsverzoek is beslist. In beginsel is een tijdelijke voorziening daarom niet nodig.

Een schuldenaar heeft verzocht om verlenging van een afgekondigde afkoelingsperiode. Daarbij is ook verzocht om een voorlopige voorziening voor de periode tussen het verstrijken van de initiële afkoelingsperiode en de datum waarop wordt beslist op het verlengingsverzoek.

De rechtbank overweegt dat een tijdelijke voorziening niet nodig is. Van belang is wel dat het verlengingsverzoek wordt ingediend voordat de afkoelingsperiode verstrijkt, maar dat is ook voldoende. De rechtbank kan de afkoelingsperiode dan laten aansluiten op de eerdere termijn. Bij het eerste verzoek is dat anders, omdat een afkoelingsbeslissing dan snel moet worden gegeven. Bij een verlengingsverzoek moeten belanghebbenden worden opgeroepen om een zienswijze te geven. Als de rechtbank een tijdelijke voorziening weigert, zouden schuldeisers verhaal kunnen nemen en wordt de schuldenaar de mogelijkheid ontnomen het verzoek mondeling toe te lichten. Zou de rechtbank een tijdelijke voorziening altijd toewijzen, dan zou slechts sprake zijn van onnodige bureaucratie. In de praktijk is een tijdelijke voorziening ook niet nodig, omdat van betrokkenen verwacht mag worden dat zij de afkoelingsperiode respecteren totdat de rechtbank op een verlengingsverzoek heeft beslist.

Het uitgangspunt is dus dat een tijdelijke voorziening niet nodig is, hoewel er bijzondere omstandigheden kunnen zijn op basis waarvan de vrees gerechtvaardigd is dat schuldeisers de afkoelingsperiode niet zullen respecteren. In dat geval kan de rechtbank worden verzocht om een onmiddellijke voorziening om deze acties ongedaan te maken.

De rechtbank stelt verder het budget van de aangestelde observator vast op € 47.500 ex btw en

bepaalt een datum voor de behandeling van het verzoek om verlenging van de afkoelingsperiode.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:4031

Zaaknummer: FT RK 25-1236

Rechters: P.J. Neijt, G. Konings en L. Mundt

Advocaten: J.W. Volkers en L. van Agthoven

Wetsartikelen: 376 Fw, 379 Fw en 380 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA: geen afkoelingsperiode, verhaalspositie schuldeisers verslechtert

De rechtbank overweegt dat uit de prognoses volgt dat actief te gelde moet worden gemaakt om de lopende kosten te voldoen. Hierdoor verslechtert de verhaalspositie van de schuldeisers, terwijl de meerwaarde van een WHOA-akkoord niet aannemelijk is gemaakt.

Twee vennootschappen verzoeken om de afkondiging van een WHOA-afkoelingsperiode. Verzoeksters drijven een onderneming die zich bezighoudt met de inkoop, verkoop en het onderhoud van (luxe) pleziervaartuigen. Verzoekster 2 houdt de aandelen in verzoekster 1 en fungeert uitsluitend als holding.

Verzoekster 1 houdt per 31 december een voorraad aan met een waarde van € 17,1 mln. De voorraad wordt gefinancierd door de vennootschap naar Duits recht akf bank GmbH & Co KG ('AKF Bank'). Op 31 december bedroeg deze financiering ongeveer € 12,5 mln. Tot zekerheid heeft verzoekster 1 hypotheekrechten op de schepen die in voorraad zijn gevestigd ten gunste van AKF Bank. De schuldenlast van verzoekster 1 bedraagt per 1 juni 2026 ongeveer 47,3 mln. De totale schuldenlast van verzoekster 2 bedraagt per 1 juni 2026 ongeveer € 12,1 mln.

De liquiditeit van de groep waarvan verzoekers onderdeel uitmaken kwam de eerste maanden van 2026 onder druk te staan. Door wisselingen binnen het financiële team en uitval van de CFO was beperkt zicht op de financiën. Inmiddels is er sinds twee maanden een nieuwe CFO, maar zij heeft nog geen controle over en inzicht in alle bankrekeningen van de groep. De accountant heeft pas laat de boeken gecontroleerd, waardoor pas begin 2026 duidelijk werd dat de resultaten over 2023/2024 en 2024/2025 zeer slecht waren.

Vanaf 31 december 2025 is verzoekster 1 begonnen met het afbouwen van haar voorraad. Verzoekster 1 wil zich met name gaan richten op haar makelaarsactiviteiten en de in- en verkoopactiviteiten beperken. Verzoekster 1 heeft verschillende stappen gezet om de kosten te verlagen. Per 31 mei 2026 bedraagt de waarde van de voorraad ongeveer € 9,4 mln en de vordering van AKF Bank ongeveer € 4,5 mln (in r.o. 3.12 staat 'per 31 december 2025', maar dat

lijkt een verschrijving te zijn).

Verzoeksters willen een WHOA-akkoord aanbieden. Om dat te kunnen doen is een afkoelingsperiode noodzakelijk, omdat twee schuldeisers, die zich in de procedure ook hebben gemeld als belanghebbende, een faillissementsverzoek hebben ingediend.

Vier belanghebbenden, twee partijen die een faillissementsverzoek hebben ingediend en twee beslagleggers, hebben een zienswijze ingediend. De belanghebbenden menen dat een afkoelingsperiode niet in het belang is van de gezamenlijke schuldeisers, omdat de activa te gelde worden gemaakt om de lopende kosten te voldoen, terwijl niet is onderbouwd dat dit leidt tot een hogere opbrengst voor de schuldeisers. Belanghebbende 1 meent verder dat er goede gronden zijn om de bestuurders van verzoekster 1 aansprakelijk te stellen. Belanghebbende 2 meent dat er geen grond is voor opheffing van beslagen op auto's, omdat niet aannemelijk is dat de auto's belangrijk zijn voor de voorzetting van de onderneming.

De rechtbank wijst het verzoek tot het afkondigen van een afkoelingsperiode af. Ten aanzien van verzoekster 2 is niet aannemelijk gemaakt dat zij wordt geconfronteerd met een reëel risico op maatregelen door schuldeisers. Daarom is een afkoelingsperiode niet noodzakelijk om de activiteiten van verzoekster 2 te kunnen voorzetten. Ten aanzien van verzoekster 1 bestaat die noodzaak wel. Toch wijst de rechtbank het verzoek af.

Verzoekster 1 lijkt een reorganisatieakkoord aan te willen bieden, maar in feite wordt de bestaande onderneming geliquideerd. De activa worden te gelde gemaakt om schulden te voldoen, terwijl met de 'nieuwe' onderneming nog niet is gestart. In dat geval moet een schuldenaar inzicht geven in de vraag wat de meerwaarde is van een akkoord boven een faillissement. Verzoekster 1 heeft die meerwaarde niet aannemelijk gemaakt, terwijl de verhaalspositie van de schuldeisers volgens de prognoses tijdens de afkoelingsperiode verslechteren. De voorraden worden verkocht, maar de opbrengst wordt grotendeels gebruikt voor de betaling van lopende kosten. Dit actief is na de afkoelingsperiode dus niet meer beschikbaar voor de schuldeisers. De rechtbank oordeelt dat afkondiging van een afkoelingsperiode daarom niet in het belang is van de gezamenlijke schuldeisers.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 21-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:5032

Zaaknummer: 26-305 en 26-306

Rechters: P.J. Neijt, V.G.T. van Emstede en A.J. Nederhoed

Advocaten: R.W.A. Brunninkhuis, H. Verweij, R.H.J. Hoogeveen, V. Vandersmissen, N. Abdalla, D.J.M. Kulk en O.E. de Witt Wijnen

Wetsartikelen: 376 Fw

RECHTSPRAAK

Misbruik van bevoegdheid: faillissementsaanvraag ongerechtvaardigd pressiemiddel

Verzoeker wist dat verweerster, GGP B.V., de aan het verzoek ten grondslag gelegde vorderingen betwist en ook niet in de faillissementstoestand verkeert. Verzoeker maakt misbruik van zijn bevoegdheid het faillissement van GGP aan te vragen. De rechtbank wijst het verzoek af en veroordeelt verzoeker in de proceskosten.

Een verzoeker heeft het faillissement aangevraagd van GGP B.V., een dochtervennootschap van Eneco Zakelijk. Verzoeker heeft een vordering overgedragen gekregen van en is gemachtigd door (voormalige) klanten van GGP aan wie bij de overstap naar een andere energieleverancier boetes in rekening zijn gebracht. GGP is in de visie van verzoeker in meerdere uitspraken die zagen op vergelijkbare casus veroordeeld tot terugbetaling van de opzegboete. Desondanks worden de boetes die verzoeker hier aanvoert niet betaald en is een inhoudelijke reactie uitgebleven.

GGP betwist de vorderingen die verzoeker aan het verzoek ten grondslag legt. Ook stelt GGP dat er geen sprake is van betalingsonmacht. GGP is overgenomen door Eneco en beschikt over een substantiële door Eneco verstrekte kredietlijn. GGP verkeert daarom niet in de faillissementstoestand. GGP wil discussie over de eindafrekening en de contractuele opzegvergoeding per individuele klant goed afwikkelen. Het faillissementsverzoek doorkruist en vertraagt dit proces.

De rechtbank overweegt dat verzoeker wist dat de aan het verzoek ten grondslag gelegde vorderingen door GGP worden betwist, terwijl GGP niet in de faillissementstoestand verkeert. Daarom is het indienen van een faillissementsverzoek in dit geval een oneigenlijk pressiemiddel en had verzoeker eerst een bodemprocedure moeten starten. Door op zijn website bekend te maken dat het faillissement van GGP is aangevraagd, heeft verzoeker ook de kans op schade bij GGP in het leven geroepen. Deze kans heeft zich daadwerkelijk verwezenlijkt, omdat meerdere klanten vragen hebben gesteld aan GGP over de faillissementsaanvraag. Verzoeker maakt daarom naar het oordeel van de rechtbank misbruik

van zijn bevoegdheid om het faillissement van GGP aan te vragen. Het verzoek wordt afgewezen en verzoeker wordt veroordeeld in de kosten van de procedure.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:9315

Zaaknummer: FT RK 26/312

Rechters: J.T.P. Pot

Advocaten: M.B. Bollen, I.J. Rozendal en L. Gasseling

Wetsartikelen: 3:13 BW en 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA. Afkondiging afkoelingsperiode, machtiging ex artikel 42a Fw en aanstelling observator, gevolgd door opheffing van de afkoelingsperiode

De rechtbank kondigt een afkoelingsperiode af en stelt een observator aan. Ongeveer twee weken na afkondiging van de afkoelingsperiode wordt deze weer opgeheven. Volgens de observator verkeert verzoekster in de faillissementstoestand en heeft zij inmiddels eigen aangifte van faillietverklaring gedaan.

Inleiding

In deze WHOA-procedure verzoekt een onderneming in de offshore-industrie ('verzoekster') om afkondiging van een afkoelingsperiode. De financiële problemen zijn ontstaan door beëindiging van de kredietrelatie met twee financiers, namelijk een bank en een factoringsbedrijf. Parallel aan het WHOA-traject voert verzoekster een reorganisatie door om kosten te besparen. Een afkoelingsperiode is noodzakelijk om de bedrijfsvoering voort te zetten, nu een schuldeiser het faillissement van verzoekster heeft aangevraagd en derdenbeslag is gelegd bij haar (voormalige) huisbank. Twee middellijke aandeelhouders zijn bereid additionele financiering te verstrekken om de liquiditeitstekorten op te vangen, mits pandrechten worden gevestigd op de aandelen die verzoekster in een dochtervennootschap houdt en daarvoor een machtiging in de zin van artikel 42a Fw wordt verzocht ('machtigingsverzoek').

Beoordeling

De rechtbank Rotterdam overweegt allereerst dat summierlijk is gebleken dat een afkoelingsperiode noodzakelijk is om de onderneming voort te kunnen zetten. Ook de gezamenlijke schuldeisers zijn hierbij gebaat, nu verzoekster heeft onderbouwd dat zij met additionele financiering van haar aandeelhouders aan haar lopende verplichtingen kan voldoen. De getroffen derden worden volgens de rechtbank niet in hun belangen geschaad, nu ook zij bij een akkoord een hogere uitkering dan in faillissement kunnen verwachten. De

rechtbank wijst het afkoelingsverzoek (gedeeltelijk) toe en kondigt een afkoelingsperiode af voor de duur van twee maanden.

Ook het machtigingsverzoek wordt toegewezen, nu verpanding van de aandelen volgens de rechtbank noodzakelijk is om financiering aan te trekken, hetgeen in het belang van de schuldeisers is. Daarnaast wordt de Belastingdienst niet wezenlijk in haar belangen geschaad, nu zij een bodemvoorrecht heeft en verhaal kan nemen op groepsvennootschappen die met verzoekster een fiscale eenheid voor de vennootschapsbelasting en de omzetbelasting vormen. Wel ziet de rechtbank aanleiding een observator aan te stellen, die binnen vier weken verslag moet uitbrengen over de stand van zaken en de haalbaarheid van een akkoord.

Verder verloop van het WHOA-traject

De afkoelingsperiode wordt circa twee weken na afkondiging weer opgeheven (ECLI:NL:RBROT:2026:9608). Volgens de observator zijn de aandeelhouders niet langer bereid financiering te verstrekken. Door dit gebrek aan noodfinanciering verkeert verzoekster in de faillissementstoestand, zodat niet meer aan de voorwaarden van artikel 376 Fw wordt voldaan. Omdat verzoekster inmiddels eigen aangifte tot faillietverklaring heeft gedaan, ziet de rechtbank Rotterdam geen aanleiding om verzoekster te horen. De aanstelling van de observator wordt ingetrokken (ECLI:NL:RBROT:2026:9609) en zijn salaris (incl. kantoorkosten, excl. btw) wordt op zijn verzoek vastgesteld op € 10.000.

E. Dogan, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 19-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:9607

Zaaknummer: C/10/712342 HO RK 25/2249 en C/10/714341 HO RK 26/57

Rechters: M. Aukema, J.C.A.T. Frima en V.G.T. van Emstede

Advocaten: mr. Chr. Giljam

Wetsartikelen: 376 Fw en 376 lid 9 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurder schendt inlichtingen- en medewerkingsplicht, maar verzoek tot inbewaringstelling afgewezen

De rechtbank oordeelt op een verzoek tot inbewaringstelling van de bestuurder van twee failliete vennootschappen. De rechtbank constateert dat de bestuurder verplichtingen heeft geschonden, maar wijst het verzoek tot inbewaringstelling toch af. De curator had eerst minder vergaande middelen moeten aanwenden.

Een curator van twee gelieerde vennootschappen heeft verzocht om de inbewaringstelling van de bestuurder. De twee vennootschappen maakten deel uit van een groep van vennootschappen. Tussen de curator en de bestuurder bestaat discussie over de vraag welke zaken tot welke vennootschap behoren. De curator stelt dat de bestuurder weigert zaken die eigendom zijn van de gefailleerde vennootschappen af te geven. Voorts zou de curator niet beschikken over noodzakelijke inlichtingen om te kunnen vaststellen welke zaken tot de verschillende boedels behoren en wie daarover de feitelijke macht uitoefent. Daarnaast zou de bestuurder volgens de curator feitelijk de onderneming hebben voortgezet, waarbij gebruik zou worden gemaakt van de activa van de gefailleerde, zonder dat de gefailleerde boedels daarvoor een vergoeding hebben ontvangen. Aldus zou de bestuurder zijn inlichtingen- en medewerkingsplicht hebben geschonden, reden waarom de curator verzoekt om inbewaringstelling. De rechter-commissaris onderschrijft het verzoek van de curator.

De bestuurder voert verweer: volgens hem bestaat er een fundamenteel verschil van inzicht over de eigendom van de zaken, zodat het geschil niet is terug te voeren op onwil of obstructie. Verder zou hij volledige medewerking hebben verleend en steeds via zijn advocaten hebben gecommuniceerd. Volgens de bestuurder is het verzoek tot inbewaringstelling disproportioneel.

De rechtbank overweegt dat de bestuurder van een gefailleerde in geval van het niet nakomen van wettelijke verplichtingen in verzekerde bewaring kan worden gesteld. In dat geval geldt dat er gronden aanwezig dienen te zijn die de inbewaringstelling en de inbreuk op de persoonlijke vrijheid van de bestuurder rechtvaardigen. Daarbij dient een belangenafweging

plaats te vinden, waarbij tevens op grond van het subsidiariteitsbeginsel onderzocht moet worden of het met de inbewaringstelling beoogde doel niet op een minder ingrijpende wijze kan worden bereikt.

Vervolgens constateert de rechtbank dat de bestuurder zijn inlichtingen- en medewerkingsplicht heeft geschonden. Zo heeft de bestuurder gesteld dat diverse zaken geen eigendom zouden zijn van de gefailleerde vennootschappen, zonder enige onderbouwing. Voorts heeft hij zonder onderbouwing gesteld dat diverse zaken geen waarde meer hebben en dat gefailleerden gebruikmaakten van licenties van andere vennootschappen, welk standpunt evenmin is onderbouwd. De rechtbank constateert verder dat niet kan worden uitgesloten dat de bestuurder gebruikmaakt van boedelactiva, zonder vergoeding. Bovendien komt de rechtbank tot het oordeel dat de bestuurder zijn medewerkingsplicht heeft geschonden, door niet mee te werken aan verzoeken tot het afgeven van zaken die van de boedel zijn.

Toch wijst de rechtbank het verzoek tot inbewaringstelling af. Gebleken is namelijk dat de curator niet eerst heeft geprobeerd minder vergaande middelen aan te wenden, terwijl bekeken moet worden of het met de inbewaringstelling beoogde doel niet op een minder ingrijpende wijze kan worden bereikt. Vaststaat dat de bestuurder niet is opgeroepen voor een faillissementsverhoor, terwijl de curator zelf heeft verklaard dat met een faillissementsverhoor, al dan niet in combinatie met een kort geding, ook mogelijk het gewenste resultaat had kunnen worden bereikt. Om die reden is in dit stadium het inzetten van het zwaarste middel te vergaand, aldus de rechtbank.

A.D. van Dalen, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 22-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:7277

Zaaknummer: C/03/348875 / HA RK 26-9

Rechters: T. Dohmen, Heuts, E.V.L. E.V.L. Heuts en Y.J.C.A. Roeffen

Advocaten: W.H.A. Donkers en E.E.V. Sweebe

Wetsartikelen: 87 Fw